

Arrest

nr. 325 617 van 23 april 2025
in de zaak RvV X II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 31 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met referentienummer 124481.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2024 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter, die de Franse nationaliteit heeft.

1.2. Op 29 november 2024 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 6 december 2024 aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die 11.06.2024 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): A. V. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1976

Geboorteplaats: M. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Betrokkene kwam in september 2019 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo met het oog op familiebezoek in Nederland (...). Zij keerde niet meer terug naar Suriname maar diende op 08.11.2019 in België een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Dit verzoek werd op 28.06.2021 definitief kennelijk ongegrond verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 07.01.2022 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 29.12.2021). Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en diende op 11.06.2024 in uitvoering van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, huidige aanvraag gezinshereniging in in functie van haar dochter M. A. M. (...) (RR xxx), die de Franse nationaliteit heeft.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Als ascendent dient betrokkene, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van haar Nederlandse schoonzoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- 1 storting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname dd. 05.09.2018 en 2 vrachtbrieven van verzending van voedingsmiddelen door de referentiepersoon aan betrokken in Suriname dd. 10.05.2018, 12.12.2018.
- 1 Surinaamse loonfiche op naam van betrokkene en attesten van de Surinaamse belastingdienst met de vermelding van haar inkomen in Suriname in de periode 2014- 2018
- Attest van het Surinaamse kadaster dd. 04.09.2024 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Suriname
- Bestelbon van haar ticket Paramaribo – Amsterdam op 09.09.2019
- Documenten die betrekking hebben op medische en therapeutische behandelingen voor betrokkene in België;
- 3 stortingen van betrokkenes dochter aan betrokkene in België dd. 27.04.2024, 03.05.2024
- Inschrijvingsdocumenten op naam van betrokkene voor een opleiding aan een hogeschool in België (2023/2024 en 2024/2025)
- Factuur Telenet op naam van betrokkene
- Bewijzen van ziektekostenverzekering op naam van betrokkene en de referentiepersoon
- Arbeidscontract dd. 09.09.2024 van een WZC in Lommel op naam betrokkene
- Eigen verklaring van betrokkene waarin zij onder meer stelt dat : " mijn dochter kon mij niet elke maand ondersteunen omdat zij nog niet volwassen was de tijd dat ze hier was in België en ik in land van herkomst. Ze ondersteunde wel waar ze kon en ik heb ook gewerkt in land van herkomst".

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn aangezien zij zelf over een inkomen beschikte in Suriname, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon aangezien de voorgelegde eenmalige storting en twee vrachtbrieven zeer beperkt zijn. De levensstandaard ligt weliswaar een pak lager in Suriname, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat voorgelegde storting betrokkene in staat moest stellen in haar basisbehoeften te voorzien. Een louter gebrek aan onroerend goed levert overigens op zich geen bewijs van onvermogenheid. Bovendien werd het attest van Surinaamse kadaster pas opgesteld na haar vertrek uit Suriname.

Uit de beslissing van het CGVS van 28.06.2021 blijkt bovendien dat betrokkene in het kader van haar VIB verklaarde dat zij naar België was gekomen om te werken en te studeren en dat zij onder meer de volgende documenten voorlegde: een arbeidsovereenkomst van P. (...) in België voorlegde waarin stond dat zij vanaf 01.09.2020 bij hen kon komen werken, vrachtbrieven waarmee zij wilde aantonen zij goederen naar Suriname opstuurde; een kopie van overschrijvingen via Western Union dd. 25.01.2021 waarmee zij wilde aantonen dat zij geld overmaakte aan haar zoon en vader in Suriname. Uit dergelijke vaststellingen kan bezwaarlijk geconcludeerd worden dat betrokkene sedert haar aankomst in België ten laste is van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 11.06.2024 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De DVZ dient evenwel louter volledigheidshalve de aandacht er op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het vertrouwens- en het materieel motiveringsbeginsel; en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar Franse dochter cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

6.

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ bewezen.

Er werden in deze zin wel degelijk bewijzen van geldzendingen ‘in het verleden’ overgemaakt, zijnde:

- 1 geldverzending in Suriname vanwege de referentiepersoon aan verzoekster dd. 05.09.2018
- 2 vrachtbrieven van verzending van voedingsmiddelen door de referentiepersoon aan verzoekster in Suriname dd. 10.05.2018 en 12.12.2018;
- 3 geldverzendingen vanwege de referentiepersoon aan verzoekster in België dd. 27.04.2024 en 03.05.2024.

Het betreffen enkele ‘oude’ geldverzendingen (anno 2018), doch sinds 2024 en dus een periode voor de eerste aanvraag gezinshereniging, werd er op consequente wijze gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster.

Het gaat daarbij telkens om aanzienlijke bedragen.

Verwerende partij betwist deze financiële steun an sich niet! Dit blijkt uit de bewoordingen in de bestreden beslissing:

[...]

De financiële steun op zich wordt dus aanvaard; het zijn de bewijzen van onvermogen – en daardoor de behoefte – die niet worden aanvaard (zie infra), alsook maakt verwerende partij er een probleem van dat verzoekster in haar aanvraag tot internationale bescherming verklaarde dat zij in België kon werken en legde haar arbeidsovereenkomst van P. (...) voor waaruit blijkt dat ze dus vanaf 01.09.2020 kon werken bij hen. Dit gaat echter om een aanwervingsbelofte, doch wil niet zeggen dat ze effectief heeft gewerkt. Stel dat dit dan wel zodoende zou zijn geweest, dan zou verzoekster het recht hebben gehad om te werken. In casu heeft zij op 08.11.2019 in België een verzoek om internationale bescherming ingediend waardoor haar een bijlage 26 werd afgeleverd, alsook een attest van immatriculatie waardoor verzoekster het recht zou hebben gehad om te mogen werken in afwachting van een definitieve beslissing die pas op 28.06.2021 werd genomen. In die tussenperiode, kon ze dus onder dekking van een bijlage 26 wél werken indien dit het geval zou zijn geweest.

Verzoekster verklaarde reeds dat haar dochter toen nog niet volwassen genoeg was om haar maandelijks financieel te kunnen onderhouden. Ze heeft gedaan wat ze kon doen en heeft conform haar eigen levensstandaard haar moeder financieel bijgestaan. Dat verzoekster verklaarde economisch actief te zijn geweest in herkomstland, wordt niet betwist. Verzoekster had nog een gezin die ze diende te onderhouden.

Dit weerhouden in voorliggende aanvraag tot gezinshereniging houdt geen steek! De motivering van verwerende partij is zeer standaard en gebrekkig op dit vlak!

De gemiddelde leefkost in Suriname bedraagt 683 euro per maand voor een alleenstaande, zonder huur! Het gemiddelde loon daarentegen bedraagt maar 264 euro!

Verzoekster verwijst in dit opzicht naar hetgeen hieronder gaat, met betrekking tot het 'ten laste zijn', meer bepaald onder punt 7. Uit de daar aangehaalde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

Er kan ook verwezen worden naar de mededeling van de Europese Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden dd. 02.07.2009:

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EUburger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn.

Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen.

De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen. Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Nergens in deze tekst, noch in de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie (arresten Jia en Reyes, zie supra onder punt 8) kan er worden gelezen dat de verzoekster geen enkel inkomen mocht hebben in het land van herkomst. Neen, men moet wél feitelijk materieel/financieel worden gesteund door de referentiepersoon omdat men onvoldoende zelf in de eigen basisbehoeften kan voorzien! In casu is dit wel het geval geweest. Verzoekster verwijst nogmaals naar de geldverzendingen alsook naar de vrachtbrieven vanwege de referentiepersoon.

Verzoekster herhaalt dat hieronder zal blijken dat zij niet voldoende inkomsten heeft en dat zij ook geen eigen woning heeft.

Gelet op hetgeen hierboven werd gesteld met betrekking tot de maandelijkse leefkost in Suriname en het gemiddelde inkomen, hoeft het verder geen betoog dat verzoekster niet kon rondkomen en dus niet op eigen houtje kon voorzien in haar basisbehoeften! Reden waarom zij dus reeds jaren op regelmatige basis werd gesteund door de referentiepersoon en dus ten laste was van deze laatste!

Feit is alleszins dat er 4 bewijzen van geldverzendingen en 2 vrachtbrieven voorliggen: in een ruime periode voor de komst naar België werd verzoekster op regelmatige basis financieel gesteund door de referentiepersoon in het land van herkomst, waarbij het telkens gaat om aanzienlijke bedragen per keer (vaak honderden euro's per keer). Gelet op de frequentie en de consequentie van deze geldverzendingen, dient men dit wel degelijk te beschouwen als een regelmatig inkomen voor verzoekster om te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud.

7.

Verzoekster wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoekster een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting.

8.

Verzoekster toonde daarnaast ook aan dat zij in het land van herkomst over geen eigendommen beschikt aan de hand van:

- Attest GLIS : ter bewijs dat verzoekster sinds haar geboorte geen eigenaar is/is geweest van enig onroerend goed of zakelijk recht in Suriname;
- 1 loonfiche uit Suriname oop naam van verzoekster in de periode van 2014 – 2018.

Verzoekster diende zich dus sowieso te begeven op de woninghuurmarkt om te kunnen wonen. Gelet op hetgeen hierboven gaat, betekent dat dat haar maandelijkse leefkost nóg hoger ligt dan het gemiddelde van 683 euro per maand, daar waar het gemiddelde inkomen slechts 264 euro bedraagt (zie supra).

De rest van de stukken worden trouwens enkel opgesomd en niet gemotiveerd. Zulks gedrag vanwege verwerende partij kan niet door de beugel.

Verwerende partij heeft haar motiveringsbeginsel integraal geschonden.

9.

Het is duidelijk dat verzoekster in het mate van het mogelijke heeft aangetoond dat zij onvoldoende vermogen was in het land van herkomst, reden waarom zij financieel gesteund werd door de referentiepersoon, in de periode voorafgaand aan de komst naar België en dus ‘in het verleden’.

Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen (hetgeen niet wordt betwist), waarbij zij zelf onvoldoende vermogen was om in de eigen basisbehoeften te kunnen voorzien en daarom financieel afhankelijk.

In dit opzicht kan verwezen worden naar een arrest van Uw Raad, waarbij duidelijk wordt geoordeeld dat het ‘ten laste’ zijn in concreto moet worden onderzocht (RvV 15 oktober 2024, nr. 314 828):

“Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). [...]

Dit brengt met zich mee dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in

het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

[...]

De Raad benadrukt dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” inhoudt dat het om een bestaande toestand moet gaan (RvS, nr. 241 649 van 29 mei 2018. [...])

De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat de verwerende partij nagelaten heeft de voorgelegde geldstorting op concrete wijze af te toetsen en in essentie louter heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zij onvermogen was of zelf niet kan remediëren aan haar onvermogenheid, motivering die blijkens de bespreking supra kennelijk onredelijk is. [...])”

Uw Raad stelde tevens dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoekster kan verwachten (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907, eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoekster sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoeksters afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoekster geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoekster naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoekster ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling dat de voorgelegde attesten ‘niet relevant’ zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de ‘voorgaande jaren’ en niet handelen over ‘andere delen van Marokko’, is kennelijk onredelijk.”

Of ook (RvV 7 juni 2022, nr. 273 725):

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstorting zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene.

Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen.

In casu blijkt dat de verzoekende partij over een aanzienlijke periode op maandelijkse basis aanzienlijke bedragen in ontvangst heeft genomen, die gelet op de levenskost in Marokko ruimschoots volstaan om te overleven. De verzoekende partij dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen ook echt noodzakelijk zijn om in haar basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet zij haar onvermogen in het land van herkomst aantonen.

De Raad moet er ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstorting voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De verwerende partij mag dus wel verwachten dat de verzoekende partij dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, § 40).”

Of nog eenzelfde motivering in RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 en zeer recent in RvV 24 september 2024, nr. 313 406.

10.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken gedurende een zeer ruime periode geld overgemaakt aan verzoekster, dewelke zij nodig had om te kunnen voorzien in haar basisbehoeften gelet op het aangetoonde gegevens dat zij onvoldoende vermogend was in Suriname.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, maar laat zij na in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2. De Raad merkt voorts op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, nu uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Hierbij worden tevens de ter zake relevante stukken die verzoekende partij bij de aanvraag heeft voorgelegd besproken.

Verzoekende partij betoogt nog dat *‘de overige stukken’* enkel worden opgesomd en er niet over wordt gemotiveerd, volgens verzoekende partij wordt de motiveringsplicht integraal geschonden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing in eerste instantie de stukken worden opgesomd die verzoekende partij bij haar aanvraag heeft voorgelegd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- 1 storting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname dd. 05.09.2018 en 2 vrachtbrieven van verzending van voedingsmiddelen door de referentiepersoon aan betrokken in Suriname dd. 10.05.2018, 12.12.2018.
- 1 Surinaamse loonfiche op naam van betrokkene en attesten van de Surinaamse belastingdienst met de vermelding van haar inkomen in Suriname in de periode 2014- 2018
- Attest van het Surinaamse kadaster dd. 04.09.2024 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Suriname
- Bestelbon van haar ticket Paramaribo – Amsterdam op 09.09.2019
- Documenten die betrekking hebben op medische en therapeutische behandelingen voor betrokkene in België;
- 3 stortingen van betrokkene's dochter aan betrokkene in België dd. 27.04.2024, 03.05.2024

- *Inschrijvingsdocumenten op naam van betrokkene voor een opleiding aan een hogeschool in België (2023/2024 en 2024/2025)*
- *Factuur Telenet op naam van betrokkene*
- *Bewijzen van ziektekostenverzekering op naam van betrokkene en de referentiepersoon*
- *Arbeidscontract dd. 09.09.2024 van een WZC in Lommel op naam betrokkene*
- *Eigen verklaring van betrokkene waarin zij onder meer stelt dat : “ mijn dochter kon mij niet elke maand ondersteunen omdat zij nog niet volwassen was de tijd dat ze hier was in België en ik in land van herkomst. Ze ondersteunde wel waar ze kond en ik heb ook gewerkt in land van herkomst”.*

Hoewel verzoekende partij kan worden gevolgd dat een aantal van de opgesomde stukken niet verder worden besproken in de bestreden beslissing, blijkt evenwel niet welk belang verzoekende partij heeft bij dit middelonderdeel. Het is immers niet zo dat elk stuk dat verzoekende partij bij haar aanvraag voegt, een relevant stuk is dat een beoordeling vergt. Zo licht zij bijvoorbeeld niet toe hoe uit “(d)ocumenten die betrekking hebben op medische en therapeutische behandelingen voor betrokkene in België” zou kunnen blijken dat zij reeds van in haar land van herkomst, in dit geval Suriname, ten laste was van de referentiepersoon, zoals artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet vereist (zie ook *infra*). Hetzelfde geldt voor de overige voorgelegde stukken waar in de bestreden beslissing vervolgens niet verder apart over wordt gemotiveerd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt verder ook niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Verzoekende partij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.6. De door verzoekende partij aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(..)

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(..)”

2.7. Verzoekende partij stelt in essentie dat de verwerende partij onterecht heeft geoordeeld dat de door haar aangebrachte overtuigingsstukken niet toelaten te concluderen dat zij ten laste is van haar Franse dochter.

2.8. Wat betreft het begrip ‘*ten laste*’ zoals voorzien in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan, zoals verzoekende partij ook zelf aangeeft, worden verwezen naar de interpretatie

die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) aan dit begrip heeft gegeven. Dit rechtscollege oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia*; HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Reyes*). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24). Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

Aangezien verzoekende partij voor haar komst naar België in Suriname verbleef diende zij, om een recht op verblijf op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet te kunnen laten gelden, aan te tonen dat zij in dat land ten laste was van haar, in België verblijvende, Franse dochter.

Het ten laste zijn in het land van herkomst vermogen te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe gehouden is alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verwerende partij toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Zij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.9. Verzoekende partij is de overtuiging toegedaan dat zij afdoende heeft bewezen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Zij verwijst daarvoor naar één geldverzending in Suriname vanwege de referentiepersoon op 5 september 2018, twee vrachtbrieven van verzending van voedingsmiddelen vanwege de referentiepersoon op 10 mei 2018 en 12 december 2018 en drie geldverzendings in 2024 vanwege de referentiepersoon toen verzoekende partij reeds in België verbleef.

2.10. De Raad benadrukt vooreerst dat, aangezien verzoekende partij voor haar komst naar België in Suriname verbleef, zij diende, om een recht op verblijf op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet te kunnen laten gelden, aan te tonen dat zij in dat land ten laste was van haar, in België verblijvende, Franse dochter. Waar verzoekende partij er aldus op wijst dat uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij toen zij reeds in België verbleef nog drie geldverzendings van de referentiepersoon heeft ontvangen, dient te worden benadrukt dat zij daarmee niet aantoonde in het land van herkomst, *in casu*, Suriname ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Zoals ook blijkt uit de gegeven motivering moet: “(o)m als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd (..) er reeds een afhankelijkheidsrelatie (..) bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine (..)”.

Waar verzoekende partij voorts benadrukt dat het gaat om aanzienlijke bedragen die zij ontving van de referentiepersoon en de verwerende partij deze financiële steun *an sich* niet betwist, maar het de bewijzen van onvermogen zijn die niet worden aanvaard, gaat zij verder uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt immers als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- 1 storting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname dd. 05.09.2018 en 2 vrachtbrieven van verzending van voedingsmiddelen door de referentiepersoon aan betrokken in Suriname dd. 10.05.2018, 12.12.2018.
- 1 Surinaamse loonfiche op naam van betrokkene en attesten van de Surinaamse belastingdienst met de vermelding van haar inkomen in Suriname in de periode 2014- 2018
- Attest van het Surinaamse kadaster dd. 04.09.2024 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Suriname
- Bestelbon van haar ticket Paramaribo – Amsterdam op 09.09.2019
- Documenten die betrekking hebben op medische en therapeutische behandelingen voor betrokkene in België;
- 3 stortingen van betrokkenes dochter aan betrokkene in België dd. 27.04.2024, 03.05.2024
- Inschrijvingsdocumenten op naam van betrokkene voor een opleiding aan een hogeschool in België (2023/2024 en 2024/2025)
- Factuur Telenet op naam van betrokkene
- Bewijzen van ziektekostenverzekering op naam van betrokkene en de referentiepersoon

- Arbeidscontract dd. 09.09.2024 van een WZC in Lommel op naam betrokkene
 - Eigen verklaring van betrokkene waarin zij onder meer stelt dat : “ mijn dochter kon mij niet elke maand ondersteunen omdat zij nog niet volwassen was de tijd dat ze hier was in België en ik in land van herkomst. Ze ondersteunde wel waar ze kon en ik heb ook gewerkt in land van herkomst”.
- Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn aangezien zij zelf over een inkomen beschikte in Suriname, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon aangezien de voorgelegde eenmalige storting en twee vrachtbrieven zeer beperkt zijn. De levensstandaard ligt weliswaar een pak lager in Suriname, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat voorgelegde storting betrokkene in staat moest stellen in haar basisbehoeften te voorzien. Een louter gebrek aan onroerend goed levert overigens op zich geen bewijs van onvermogenheid. Bovendien werd het attest van Surinaamse kadaster pas opgesteld na haar vertrek uit Suriname.” (De Raad onderlijnt).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds van in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon niet alleen omdat “zij (...) noch afdoende (heeft) aangetoond effectief onvermogen te zijn aangezien zij zelf over een inkomen beschikte in Suriname”, maar ook omdat zij “noch afdoende bewezen (heeft) voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon aangezien de voorgelegde eenmalige storting en twee vrachtbrieven zeer beperkt zijn. De levensstandaard ligt weliswaar een pak lager in Suriname, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat voorgelegde storting betrokkene in staat moest stellen in haar basisbehoeften te voorzien.”

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt met haar betoog dat het “*telkens om aanzienlijke bedragen*” ging, blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij een éénmalige storting ten bedrage van 200 euro op 5 september 2018 heeft ontvangen vanwege de referentiepersoon. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de referentiepersoon twee vrachtbrieven heeft overgemaakt aan verzoekende partij, met name op 16 mei 2018 en op 12 december 2018 waarvan de waarde telkens op 50 euro wordt bepaald. Gelet op de voorgelegde documenten – waaruit blijkt dat zij in Suriname slechts éénmaal een bedrag van 200 euro ontving op 5 september 2018 en twee vrachtpakketten, respectievelijk op 16 mei 2018 en op 12 december 2018 waarvan de waarde telkens op 50 euro werd bepaald – maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij “noch afdoende bewezen (heeft) voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon aangezien de voorgelegde eenmalige storting en twee vrachtbrieven zeer beperkt zijn. De levensstandaard ligt weliswaar een pak lager in Suriname, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat voorgelegde storting betrokkene in staat moest stellen in haar basisbehoeften te voorzien.” Dit geldt des te meer nu verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aanvoert dat de “(d)e gemiddelde leefkost in Suriname (...) 683 euro per maand (bedraagt) voor een alleenstaande, zonder huur”, terwijl zij van de referentiepersoon in het jaar 2018 slechts 200 euro ontving en twee vrachtpakketten met telkens een waarde van 50 euro en zij blijkens het administratief dossier en zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing “*Betrokkene kwam in september 2019 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo*” bovendien pas in september 2019 Suriname heeft verlaten. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het gegeven dat verzoekende partij in het jaar 2018 slechts één geldstorting van 200 euro ontving alsook twee pakketten voor een totale som van 100 euro afdoende aantoont dat zij in Suriname ten laste was van de referentiepersoon.

Met haar betoog voorts dat het geen steek houdt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat “*Eigen verklaring van betrokkene waarin zij onder meer stelt dat: “mijn dochter kon mij niet elke maand ondersteunen omdat zij nog niet volwassen was de tijd dat ze hier was in België en ik in land van herkomst. Ze ondersteunde wel waar ze kon en ik heb ook gewerkt in land van herkomst”* gaat verzoekende partij geheel voorbij aan de concrete en niet kennelijk onredelijke vaststellingen van de verwerende partij waarom de eenmalige geldstorting en twee pakketten in het jaar 2018 niet aantonen dat verzoekende partij werkelijk ten laste was van de referentiepersoon in Suriname. Dat verzoekende partij niet ten laste was van de referentiepersoon in haar land van herkomst wordt verder ondersteund door de eigen verklaring van verzoekende partij zoals *supra* geciteerd. Verzoekende partij bevestigt dit trouwens nog eens in haar verzoekschrift waar zij stelt: “*Verzoekster verklaarde reeds dat haar dochter toen nog niet volwassen genoeg was om haar maandelijks financieel te kunnen onderhouden*”. Anders dan wat verzoekende partij ook nog voorhoudt, stelt de verwerende partij geenszins dat verzoekende partij geen enkel inkomen mocht hebben in het herkomstland, maar wijst zij erop dat de verzendingsbewijzen van geld en pakketten te beperkt zijn om aan te tonen dat verzoekende partij hierop was aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien.

De Raad benadrukt nog dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf verwijst naar “*de mededeling van de Europese Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het*

grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden" van 2 juli 2009 waarin over het begrip "ten laste" wordt uiteengezet dat "(h)et moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid". De Raad herhaalt dat, gelet op de voorgelegde documenten – waaruit blijkt dat verzoekende partij in Suriname vanwege de referentiepersoon in 2018 éénmaal een bedrag van 200 euro ontving en twee vrachtpakketten waarvan de waarde telkens op 50 euro werd bepaald – verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing het begrip "ten laste" een foutieve invulling zou hebben gegeven door te oordelen dat zij "noch afdoende bewezen (heeft) voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon aangezien de voorgelegde eenmalige storting en twee vrachtbrieven zeer beperkt zijn. De levensstandaard ligt weliswaar een pak lager in Suriname, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat voorgelegde storting betrokkene in staat moest stellen in haar basisbehoeften te voorzien."

Waar verzoekende partij nog kritiek uit op de motivering in de bestreden beslissing dat: *"Uit de beslissing van het CGVS van 28.06.2021 blijkt bovendien dat betrokkene in het kader van haar VIB verklaarde dat zij naar België was gekomen om te werken en te studeren en dat zij onder meer de volgende documenten voorlegde: een arbeidsovereenkomst van P. (...) in België voorlegde waarin stond dat zij vanaf 01.09.2020 bij hen kon komen werken, vrachtbrieven waarmee zij wilde aantonen zij goederen naar Suriname opstuurde; een kopie van overschrijvingen via Western Union dd. 25.01.2021 waarmee zij wilde aantonen dat zij geld overmaakte aan haar zoon en vader in Suriname. Uit dergelijke vaststellingen kan bezwaarlijk geconcludeerd worden dat betrokkene sedert haar aankomst in België ten laste is van de referentiepersoon."* benadrukt de Raad dat deze kritiek hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de vaststelling *supra* waaruit gebleken is dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland, zijnde Suriname. Deze kritiek is dan ook gericht tegen een overtollige motivering, hetgeen geen afbreuk kan doen aan het determinerend motief van de bestreden beslissing. Hetzelfde kan gezegd worden over haar betoog waar zij stelt dat zij in Suriname geen eigendommen heeft.

Haar betoog waarmee zij wenst te overtuigen dat zij in Suriname onvermogen was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat ze met de door haar voorgelegde geldverzending en vrachtbrieven in 2018 niet aangetoond heeft afhankelijk te zijn van de referentiepersoon in Suriname. Zo immers al zou aangenomen kunnen worden dat verzoekende partij onvermogen was in Suriname houdt dit immers geenszins in dat daarmee is aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon in Suriname. Verzoekende partij kan immers op een andere wijze in haar basisbehoeften voorzien hebben. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt aan te tonen dat zij in Suriname ten laste was van de referentiepersoon, hetgeen zij met de door haar voorgelegde stukken, nalaat te doen.

2.11. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar een aantal arresten van de Raad, wordt erop gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.12. Voorgaande volstaat om vast te stellen dat verzoekende partij *"niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."*

2.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER